

(א) ג"מ ע"ה; (ב) ג' ונכרות מנן; (ג) וגי' ד"ה ר"ח ע"ה.

גליון הש"ס

בתום סוף ד"ה שלחו בו דהא בשבת פ' ספנין בריבין; וכן צ"ה דף מ' ע"ה צ"ק דף קטו ע"ה מסהדן דף ע"ב:

הגהות הב"ח

(ה) רשב"ם ד"ה אמתה וכו' לא אורח ארעא למינן; (ו) ר"ה לנבע וכו' ספינו בורה ס"ד: (א) תוב' ד"ה (דף הקודם) שלחו וכו' ד"ה קשה מדרקתי יעל שיר קרקע לז"ל וה"ל ע"ה ד"ה כתב וד"ה מתנ:

מוסף תוספות

[ד] אן סהדי דהיינו רוצה שחולו במתנו לכשיעמוד. מוס' הלא"ש גיטין ע"ב:

רבינו גרשום

הני מילי. דאין לאחר קנין כלום היכא דהייב לאחר שנקנה לארשון אבל לעצמו. דבעי מהירד ביה לא דרריא מצד למיהדר ביה: פירושה בין לעצמו בין לאחר. אין לאחר אביב כלום: ההוא. גרשום והשתא מרע דירב מתנא לחד קנין מינה ולאחר קנין בעי למיהדר ביה: דלא אקנית כדקני איניש. דלא איביב לך לאקנין בקנין והשתא אין לאחר קנין בלום אפי' לעצמו כדאמי' לעיל: האי מתנא דהיה כתוב בה הוא ובמתנא קמינא ליה האי מתנא כלומר בין דהייב אימת לאחר מתנא הוא דקני אבל אי עמד חוזר והייב דכתיב בה בחיים כדאמר לחיים שלא רצה להחזיר את עצמו מיתה שלא יפתח אדם פה לשטן ולא משום דליקני ליה מחיים. מחיים חיים דקאמר ליה דחוזר למיקני והייב דכתיב ביה כו': הלכתא כותי' דרב. דהייב דקאמר מחיים חיים לחיים: אמר רבא אי תוב בה מחיים (א) בחיים ובמות קנה. כתיב בה בחיים ובמות קנה. (וזכיר) דהייב משום מחיים מחיל להגמיר למיקני אבל אי כתוב בה מחיים ודאי סימן לחיים קאמר. פשיטא דהא אמרי נהרדעי הלכתא כותי' דרב דמילא איא למישמע מיה דלית הלכתא כותי' דרבא. מהו דתימא

(א) משלן רבינו טאן משמע שהיה גורם דבני רבא להיפך דלא פתיב בה מחיים ובמות ופליגתא דרב ותפולא הוא אס' כחז בה מחיים והדג' ע"ה.

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

קנג.

עין משפט
נר מצוה

קידא א מיי' פ"ע מהל' זכיה וימנה הלכה טו סמך עשין פ' טו"ע ח"מ ס' ר' ע"ה ע"ה: קי"ב ב ג מיי' שס פ"ח הלכה טו סמך עשין פ' טו"ע ח"מ ס' ר' רנ"ה ע"ה ע"ה:

רבינו גרשום (המשך)

בחי' ובמות מורי רב דקנה קמ"ל דלא: ההוא דאמא קמיה דרב נחמן. הוה כתיב מתנא בחיים ובמות: ולא בעינא להתיר דבריו דברא רבא הוא: לשום סמיה. מקום דליעבר ליה דהם כדריב. דלא קנה [אלא] לאחר מיתה דהייב דקאמר מחיים סימן לחיים הוא: עבר ליה כשמתיה. דאי כתוב בה בחיים קנה: הוה קא טורא ליה. דקאמרה ליה ווא הלכתא כרב דלא קנה והייב רוצה שיכתוב לה פסק דין שלא קנה: ויל כתוב לה. בקלף אחד: שוכר עליהן או מטען. כלומר כתוב לה דברים בעלמא הואיל דמיטראר ליה כריי שנתה סבורה כתיב בה בחיים וכתוב בה דהייב עסקו בהיאי משום בבא מציעא משום הכי קניט היא לישנא דמשען שנתה במ' קללה ולא הויעיל: [מתני'] לא כתב בה. באותה מתנא: שכיב מרע היה שנתה לה. הוא אמר שכיב מרע הייתי. כשנתתי שכיב מרע הייתי. וכו'. והוא. המקבל אמר בריא הייתי ומתת בריא נתתה ואי אתה רשאי לחזור: צריך להביא ראיה לנחון. מרע היה דברי ר' מאיר. ואין מתנא מתנה. וזכמים אומרים המוציא מחבירו עליו הראיה ועל המקבל להביא ראיה שנתתי בריא ויבא ניהליה: כדקצירי ורמי בערסיה. יהב פלוני שכיב מרע לפלוני יהיו החומשים אומרים לאחר כך עמד מחילי חזרו בו המקבל אומר מאותו חולי נפטר. ושלי היא דבמתנת שכיב מרע נתנה:

ועוד דמה שפירש דסיפא דמתני' לא מיירי כעין רישא אין נראה כלל דל"כ ו) דקמני רישא שיר קרקע כל שהו מתנתו מתנה אפי' לא שיר נמי כיון דע"י קנין וביסיפא דקמני לא שיר אין מתנתו מתנה אפילו שיר נמי כיון דליכא קנין על כן נראה יותר כדפירשית וגם מה שפירש א) ר"ת דמתנתו מיירי אליבא דרב בלא קנין משמע שרו"ה לומר דמתנת שכיב מרע כתיבא זה קנין היינו אפילו בקנין לחוד וגם פירש דכחא קיימא לן כרב כיון דשמואל אמר לא ידענא מה אידון זה אע"ג דבעלמא קיימא לן כשמואל דזניי וקשה אמאי דפסיק לעיל דמתנת שכיב מרע דמקל'ת צ"ה קנין ומשני מתניין דקנו מניה א"כ מאי איריא שיר אפי' לא שיר נמי דאין נראה כלל שיחלוק רב על פסק הלכה שפסקנו לעיל מתנה שכיב מרע דמקל'ת צ"ה קנין ועוד דלמני' דגיטין פ' התקבל (דף טו.) מכלל דרב הונא סבר מתנת שכיב מרע לא צ"ה קנין והא קיימא לן דצ"ה קנין ומאי קושיא אי פליג רב הונא על פסק הלכה זה וסבר ליה כרב רביה דהכ"ה דהא צ"ה צ"ה פ' מפנין (ד' קמ.) פריך על רב הונא מרב רביה דקאמר התם והא רב הונא תלמידיה דרב הוה ורב אית ליה מוקל'ת ועוד דלמני' רב רב הכה ולאמרי צי רב היינו רב הונא כמו שפירש ר"ת צ"ה פ"ק דסנהדרין (דף ט' ע"ה) וס' ר"ה אלא) וגם רש"י סובר כן דהיינו רב הונא היכא

ללא מוכח שהוא רב המנוול: לא כתב בה שכיב מרע ב'ו. וה"ה נמי דלא כתב זה לשון בריא דמתנה על רגלויה צ"ה שזוקא אלא משום דקמני לרי' להציה ראה שהו שכיב מרע נקט ה"ה אלא: ול"ה כתב ביה מנו מרעיה איפטר לבית עולמיה. והיורשים היו טוענין שעמד ואף על פי שלא היו טוענין שחזר בו דולאי כיון שעמד מסתמא ודאי חזר בו אע"פ שלא אמר בפירוש א והיי משמע דגיטין פרק מי שאחוז (דף ע"ג ע"ה) דלמנ רב הונא התם דוקא נימק אצל עמד אין מתנתו מה מתנתו אס' עמד חוזר אף גיטו חוזר ופריך ליה מדתנן הרי זה גיטך מהיום אס' מתי מחולי זה והלך ועמד צ"ה אס' מתנת החולי הראשון מת הרי זה גט ואס' לאו אינו גט ואס' אמרת אס' עמד חוזר הרי זה עמד ומאי קושיא דכתיב דעמד והלא לא חזר בו אלא ש"מ דאפי' לא פירש שחזר בו יש לנו לומר שחוזר בו ועוד קאמר התם (דף ע"ג.) א"ר אלעזר שכיב מרע שניתק מחולי אל חולי מתנתו מתנה ודוקא נימק אצל עמד אין מתנתו מה מתנה אע"פ שלא חזר בו: השתא

עמד חוזר אף גיטו חוזר ופריך ליה מדתנן הרי זה גיטך מהיום אס' מתי מחולי זה והלך ועמד צ"ה אס' מתנת החולי הראשון מת הרי זה גט ואס' לאו אינו גט ואס' אמרת אס' עמד חוזר הרי זה עמד ומאי קושיא דכתיב דעמד והלא לא חזר בו אלא ש"מ דאפי' לא פירש שחזר בו יש לנו לומר שחוזר בו ועוד קאמר התם (דף ע"ג.) א"ר אלעזר שכיב מרע שניתק מחולי אל חולי מתנתו מתנה ודוקא נימק אצל עמד אין מתנתו מה מתנה אע"פ שלא חזר בו: השתא

עמד חוזר אף גיטו חוזר ופריך ליה מדתנן הרי זה גיטך מהיום אס' מתי מחולי זה והלך ועמד צ"ה אס' מתנת החולי הראשון מת הרי זה גט ואס' לאו אינו גט ואס' אמרת אס' עמד חוזר הרי זה עמד ומאי קושיא דכתיב דעמד והלא לא חזר בו אלא ש"מ דאפי' לא פירש שחזר בו יש לנו לומר שחוזר בו ועוד קאמר התם (דף ע"ג.) א"ר אלעזר שכיב מרע שניתק מחולי אל חולי מתנתו מתנה ודוקא נימק אצל עמד אין מתנתו מה מתנה אע"פ שלא חזר בו: השתא

עמד חוזר אף גיטו חוזר ופריך ליה מדתנן הרי זה גיטך מהיום אס' מתי מחולי זה והלך ועמד צ"ה אס' מתנת החולי הראשון מת הרי זה גט ואס' לאו אינו גט ואס' אמרת אס' עמד חוזר הרי זה עמד ומאי קושיא דכתיב דעמד והלא לא חזר בו אלא ש"מ דאפי' לא פירש שחזר בו יש לנו לומר שחוזר בו ועוד קאמר התם (דף ע"ג.) א"ר אלעזר שכיב מרע שניתק מחולי אל חולי מתנתו מתנה ודוקא נימק אצל עמד אין מתנתו מה מתנה אע"פ שלא חזר בו: השתא

עמד חוזר אף גיטו חוזר ופריך ליה מדתנן הרי זה גיטך מהיום אס' מתי מחולי זה והלך ועמד צ"ה אס' מתנת החולי הראשון מת הרי זה גט ואס' לאו אינו גט ואס' אמרת אס' עמד חוזר הרי זה עמד ומאי קושיא דכתיב דעמד והלא לא חזר בו אלא ש"מ דאפי' לא פירש שחזר בו יש לנו לומר שחוזר בו ועוד קאמר התם (דף ע"ג.) א"ר אלעזר שכיב מרע שניתק מחולי אל חולי מתנתו מתנה ודוקא נימק אצל עמד אין מתנתו מה מתנה אע"פ שלא חזר בו: השתא

עמד חוזר אף גיטו חוזר ופריך ליה מדתנן הרי זה גיטך מהיום אס' מתי מחולי זה והלך ועמד צ"ה אס' מתנת החולי הראשון מת הרי זה גט ואס' לאו אינו גט ואס' אמרת אס' עמד חוזר הרי זה עמד ומאי קושיא דכתיב דעמד והלא לא חזר בו אלא ש"מ דאפי' לא פירש שחזר בו יש לנו לומר שחוזר בו ועוד קאמר התם (דף ע"ג.) א"ר אלעזר שכיב מרע שניתק מחולי אל חולי מתנתו מתנה ודוקא נימק אצל עמד אין מתנתו מה מתנה אע"פ שלא חזר בו: השתא